

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

РАЗГОВОР ПО МЪЖКИ

Превод от руски: З. Петков, 2008

chitanka.info

Херолдите изсвириха за втори път и ние се хвърлихме един срещу друг. Краката потъваха в пясъка, бодлив заради парчетата от мечове и червен от пролятата кръв. Мъртвите ни бездиханни коне лежаха отстрани като неподвижни купчини. Зрителите на трибуните ревяха и размахваха флагове — бели и оранжеви. Белите бяха повече и аз с ожесточение измъкнах меч си. Дръж се, Бели Рицарю...

Биехме се вече втори час. Болката по цялото тяло вече успя да стане привична, леките стоманени доспехи сякаш се бяха превърнали в оловни. А безпощадното слънце упорито висеше в зенита. Нищо не можеше да спре нашия двубой.

Бжжт! Твърде много се бях замислил и едва успях да се наведа. Оранжевите пера от шлема ми плавно полетяха надолу, отсечени от острието му. Очевидно беше вложил в удара последните си сили, защото свали меч а и измърмори задъхано:

— Може би стига толкова? Така нищо няма да решим...

Аз погледнах към кралската ложа, където беше замряло неподвижно лицето на Прекрасната Дама — надменно и непреклонно. Стадионът притихна, сякаш се вслушваше в думите ни. Аз поклатих глава и хванах меч по-удобно:

— Защищавай се...

Той вдигна меч си с вик. Аз също. Остриетата се сблъскаха и неговият меч, непобедимият вълшебен меч, се разпадна на прах. Лицето на съперника ми преbledня. Изглеждаше сякаш мъжественният загар се отдръпваше от лицето му. Той прикри главата си с ръце и замърмори:

— Това не е честно, това е магия... Такива неща не са разрешени в двубоя...

Прекрасната дама се усмихна едва забележимо. Аз се разсмях:

— Сам си си виновен. Положил си твърде много заклинания върху него и затова се разпадна. Но...

Аз хвърлих меч си.

— Ако искаш, ще преиграем двубоя.

Той кимна със зле прикрито облекчение, мушна ръка между пластините на доспехите и извади пластмасовото кубче на модулатора. Погледна ме накриво и каза:

— Имай предвид, че твоята постъпка с нищо не ме задължава.

Не възразих. Изведнъж придобих увереност в победата, спокойна, твърда увереност...

Моят съперник най-накрая избра една от страните на модулятора и я докосна. С лек шум започнаха да се разпадат трибуните на стадиона, рицарският замък в далечината, хълмовете, обрасли с гъста гора. После изгасна слънцето — сякаш духнаха свещ. И настъпи тъмнина.

Звездата пълзеше в небето твърде бързо. И най-важното — променяше посоката на полета си, а на такова нещо не е способен нито един метеорит. Затворих херметичния шлем и влязох в шлюзовата камера. След няколко секунди помпите изтеглиха въздуха и аз излязох на повърхността на астероида. Озърнах се към току-що напуснатият купол — толкова надежден и безопасен, толкова уютен... И се затичах по черната базалтова равнина към космодрума.

Космическият прихващач вече беше подготвен за отлитане — автоматите го бяха заредили с гориво и подгрели двигателите. Той стоеше на площадката за излитане като старинен изстребител, грациозен, сребрист, носещ смъртоносната красота на оръжията. Скочих на опорите, отворих люка, погледнах към пълзящата по небето бяла звездичка. Дръж се, бяла звездичке...

Първите минути на боя не донесоха успех нито на мен, нито на него. Да, успях да улуча с торпедо десния двигател на новичкия му кораб. Но съперникът ми успя да пререже с лазерен лъч блоковете за ориентация и сега управлявах изстребителя на сляпо. Не знам как би свършило всичко това, ако не беше извършил огромна грешка: за по-добро прицелване той изключи цялото защитно поле на кораба си. Такъв шанс не можех да изпусна. Двигателите на верния ми прихващач показаха всичко, на което бяха способни — корабът на съперника растеше пред очите ми. Но да не си помислите, че исках да го взема на таран, съвсем не, не съм самоубиец. В последната минута рязко намалих скоростта, гравитационните вендузи долепиха корабите ни, а абордажните автомати изрязаха люк в бронята му. Извадих бластера и се промуших през още горещия отвор. Ще се срещнем лице в лице, пилоте...

Той чу стъпките ми и изскочи иззад пулта. Но аз стрелях първи и бластерът в ръцете му се разлетя на горещи пръски.

— Няма да се приближиш до нея — наслаждавайки се на превъзходството си, казах аз. — Трябваше да те довърша, но няма значение. И без това изгуби.

— Не — тихо отвърна той и аз забелязах модулятора в ръката му. Без да се колебае нито секунда, натиснах спусъка. Но той вече беше включил преиграването. Бластерът изчезна от ръцете ми, стоманените стени на кораба започнаха да се топят. След още миг настъпи тъмнина.

Ударът ми го отхвърли към масичката за списания. Зазвъняха чупещите се чаши, забълбука изтичащата от съборената бутилка течност. Аз подухах върху юмука си и се огледах. Малка, доста уютна стая. В ъгъла работи телевизор, а зад прозорците се виждат светлините на някакъв град. А до вратата, наблюдавайки ни мълчаливо, стоеше Тя. Аз се приближих и взех ръката ѝ.

— Трябваше да изчакаш долу. Но, впрочем, ние вече поговорихме...

— Не, не... — замърмори той, ровейки в джоба си.

Но в този момент Тя заговори:

— Наистина, момчета, стига толкова.

Съперникът ми бавно се надигна от пода. Усмихна се безпомощно и изключи модулятора. И тъмнината се стовари върху нас за последен път.

Намирахме се в модулационната стая на градския семеен център. Аз и Той — в кресла, с хипношлемове върху главите. Тя стоеше до прозореца. И, улавяйки погледа ѝ, аз разбрах, че съм победил. Свалих шлема и се приближих към съперника си. С неволна жалост го потупах по рамото:

— Ставай.

Той изпълзя от дълбокото като пропад кресло, опитвайки се да не гледа нито към нея, нито към екрана, където доскоро се беше прожектирал нашият двубой. Успя да произнесе:

— Нека всичко при вас да бъде добре... Желая ви щастие...

Без нищо да отговорим, излязохме от стаята. Тя ме държеше здраво за ръката и аз се чувствах като най-щастливия човек на света.

— Ти си... толкова смел. Толкова силен... — гласът ѝ затрепери.
— Толкова се радвам.

Вървахме по улицата, а около нас кипеше привичният живот на двайсет и първи век. Автоматичните таксита внимателно ни заобикаляха, когато пресичахме улицата, вратите на магазините услужливо се отваряха, когато се приближавахме към тях. После седнахме в електроролер и потеглихме за вкъщи. Аз стоях, небрежно държейки лостовете, непоколебим, като скала, само леко поклащайки се от тласъците на машината, уверен в себе си като древен рицар, като космически десантчик от двайсет и първи век, като гражданин на двайсети век. Тя доверчиво се държеше за рамото ми. Когато пристигнахме, каза:

— Между нас не е имало нищо. Наистина.

— Вярвам ти — прошепнах аз. — Но все пак беше необходимо да си поговорим с него по мъжки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.